

“Όλη η βάση της πνευματικής ζωής είναι να σκέφτεται ο καθένας τον άλλον, και τον εαυτό του να τον βάζει τελευταίο”

/ [Αγιορείτικα](#)

Μοναχός Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης

Για τον σύγχρονο μας όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη (1924-1994), έχουν γραφεί πολλά και θαυμαστά, ώστε εμείς θα περιοριστούμε μόνο στα παρακάτω, που αφορούν τη σύντομη καυσοκαλυβίτικη περίοδό του, η οποία στάθηκε η απαρχή της καρποφόρας μοναχικής του ζωής στο Άγιον Όρος.

Δεν είναι αρκούντως γνωστό ότι ο όσιος Παΐσιος, που ανάπαυσε χιλιάδες ψυχές στην αυλή του ταπεινού κελλιού του στις Καρυές, ξεκίνησε τη μοναχική του ζωή

στη Σκήτη Αγίας Τριάδος των Καυσοκαλυβίων. Σύμφωνα με μαρτυρίες επιζώντων πατέρων που τον γνώρισαν εκείνη την εποχή, ο όσιος Παΐσιος-λαϊκός τότε, Αρσένιος ονόματι-ήλθε στα Καυσοκαλύβια, το πιθανότερο, το καλοκαίρι του 1953 και έμεινε λίγους μήνες ως δόκιμος στην Καλύβη της Υπαπαντής του Σωτήρος, υποτασσόμενος στο γέροντα Κοσμά που είχε υποτακτικό τον μοναχό Δημήτριο. Οι πατέρες της Σκήτης μάλιστα τον θυμούνται να σκαλίζει με επιμέλεια το μικρο περιβόλι της Καλυβης. Τελικά όμως ο Αρσένιος αναχώρησε από τη Σκήτη.

Όπως ο ίδιος εμπιστεύτηκε στον αρχάριο τότε μοναχό Παύλο, σημερινό Γέροντα τής γειτονικής Καλύβης τής Αγίας Άννης, αλλά και αργότερα, στις μοναχές τού ησυχαστηρίου τού Αγίου Ιωάννου τού Θεολόγου Σουρωτής, στο οποίο, όπως είναι γνωστό, αναπαύεται τό ιερό του σκήνωμα, αιτία για την αναχώρησή του αυτή από τα Καυσοκαλύβια ήταν τό γεγονός ότι οι Γεροντάδες ήταν «ζηλωτές» καί μάλιστα από διαφορετικές μεταξύ τους παρατάξεις και ως εκ τούτου δεν το Κυριακό. Κι αυτό ήταν κάτι πού πολύ τον στενοχωρούσε.

Διηγείται ο όσιος Παΐσιος:

Κάποτε, ένας μοναχός από τη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων είχε πολεμηθεί από τον πονηρό, από τα δεξιά, με τον λογισμό ότι δεν κάνει τίποτε, ενώ στον κόσμο θα έκανε καλwsύνες στους συνανθρώπους του κ.λ.π. Τού έφερνε δε και λογισμούς ότι η μοναχική πολιτεία είναι κάτι το δευτερεύον κ.ά.

Βλέποντας την πονηρία τού μισόκαλου ο καλός Θεός και τον μεγάλο κίνδυνο πού διέτρεχε ο αδελφός, οικονόμησε να δεί μια θαυμαστή οπτασία εν εγρηγόρσει.

Είδε λοιπόν τον εαυτό του πεθαμένο και τους δαίμονες να τον πλησιάζουν και να τον ονειδίζουν, και πιο πέρα, μια πολιτεία με πλήθος ανθρώπων. Ξαφνικά, κατέφθασε ένας Άγγελος και του λέει:

Ένας τέλειος μοναχός αξίζει περισσότερο από όλη αυτή την πολιτεία.

Όταν συνήλθε ο μοναχός από την οπτασία, είπε στον εαυτό του:

Για δες, τι αξιώνεται από τον Θεό ο άνθρωπος, όταν γίνει μοναχός!

Έκτοτε είχε επιδοθεί σε μεγαλύτερη άσκηση πνευματική. Είχε γράψει δε και τα λόγια του αγγέλου στο κελλί του, για να τα βλέπει και να αγωνίζεται περισσότερο και με προθυμία».

Για τους οσίους Αγιορείτες Πατέρες έλεγε πολύ χαρακτηριστικά ο όσιος Παΐσιος:

«Άνθρωποι σαν κι εμάς ήταν οι Αθωνίτες Άγιοι. Βουνό άγριο ήταν και ο Άθωνας, όπως και τ' άλλα τα βουνά. Αλλά για να αγωνιστούν φιλότιμα οι Πατέρες μας, άγιασαν και αυτοί, αγίασαν και το όρος και ονομάσθηκε Άγιον Όρος, και εμείς τώρα καμαρώνουμε ως Αγιορείτες».

Ανάμεσα σε άλλα, ο όσιος Παΐσιος έγραψε το 1986 και τον Βίο του οσίου γέροντος Χατζη-Γεώργη, που ασκήθηκε στη γειτονική Καλύβη του Αγίου Γεωργίου, με

αφορμή την επέτειο εκατό χρόνων από την κοίμησή του.

Αναπολώντας κατά καιρούς τη σεβάσμια μορφή του οσίου Παΐσιου καθώς και τις φωτισμένες νουθεσίες και διδαχές του, που πάντα στάλαζαν σαν βάλσαμο στις ψυχές όλων όσοι, λίγο ως πολύ, είχαμε την ευλογία να τον συναντήσουμε, μας έμενε η αίσθηση ότι όλα όσα υπέφερε καρτερικά στην ασκητική του ζωή: στερήσεις, κακουχίες, πειρασμούς, κοπιώδεις μετακινήσεις, ενοχλήσεις και κόπωση από τους αναρίθμητους προσκυνητές και τέλος, οδυνηρές ασθένειες, τα υπέμενε από αγάπη για τον Θεό και για τον άνθρωπο.

Άποψη των Καυσοκαλυβίων από την Καλύβη πού ασκήθηκε ο όσιος Παΐσιος.

Και στις μονές που διακόνησε, εντός και εκτός Αγίου Όρους, και όταν ζούσε μόνος του στην ησυχία, η ζωή του ήταν ένα ξεχύλισμα αγάπης. Μιάς αγάπης, που επειδή ήταν ειλικρινής και απαύγασμα της θεοειδούς του ψυχής, ξεκούραζε όλους όσοι τη γεύονταν. Ακόμη και στην περίοδο πριν από την οσιακή του κοίμηση, αν και εξ

αιτίας της επάρατης νόσου είχε οδυνηρότατους πόνους, εκείνος θυσιάζοντας τον εαυτό του για τους αδελφούς του, διακονούσε με αυταπάρνηση και αυτοθυσία όσους προσέτρεχαν σ' αυτόν για να βοηθηθούν.

Μα κι από την πλούσια διδασκαλία του, που αναφέρεται διεξοδικά σε όλα τα θέματα της εν Χριστώ ζωής και που πραγματικά μας «αφυπνίζει πνευματικά», βλέπουμε τον Όσιο να μιλάει με «πόνο και αγάπη» για όλους μας.

Η θαυμαστή ζωή του οσίου Παϊσίου, την οποία φανέρωσε στον κόσμο μας η αγάπη του Χριστού για το πλήρωμα της Εκκλησίας Του, κινήθηκε σε όλες τις πτυχές της επακριβώς στα ίχνη των παλαιών Οσίων και Αγίων. Από τις κορυφές της σύγχρονης ορθόδοξης πνευματικότητας όπου βρσκόταν κατόρθωσε να εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο το ρωμαίικο φιλότιμο, το οποίο είχε συναρμόσει με τη βαθιά χριστιανική πίστη και την ορθόδοξη νηπτική παράδοση. Αποκάλυπτε τον Χριστό στα μάτια των ανθρώπων της εποχής μας.

Ξεχώριζε για την απόλυτη υπακοή και την εκκοπή του θελήματός του, ιδιαίτερα κατά τις απαρχές της κοινοβιακής του ζωής, την υπερβολική του άσκηση, τη θεία αδολεσχία, τη λεπτή εργασία του νοός, την ταπείνωση, τις αγρυπνίες, τις νηστείες, την ολοπρόθυμη πνευματική καθοδήγηση πλήθους ψυχών που προσέβλεπαν σ' αυτόν, την υπεύθυνη πνευματική κατάρτιση πνευματικών οδηγών που με τη σειρά τους στηρίζουν στις μέρες μας τον πιστό λαό, τα χαρίσματα των ιαμάτων, της διόρασης και της προόρασης, για την με ζήλο αλλά και διάκριση υπεράσπιση της ορθόδοξης πίστης αλλά και του τρόπου ζωής, και κυρίως για την θεοπειθή, αγαπητική και ανυποχώρητη προσευχή υπέρ του σύμπαντος κόσμου, η οποία δεν λιγόστευε ούτε από τον ερχομό τόσων ανθρώπων που κατέφευγαν σ' αυτόν για πνευματική βοήθεια, ούτε από τις πολυώδυνες ασθένειες, ιδιαίτερα κατά τα τέλη της ζωής του, ασθένειες που οδήγησαν ακούσια στην τελειοποίηση και ολοκλήρωση της προτεραιάς του άσκησης. Κοντά του εύρισκε ανάπαυση, παρηγοριά και στήριγμα κάθε πονεμένος και ταλαιπωρημένος άνθρωπος.

Η αγάπη του προς τον Θεό και τον άνθρωπο πλημμύριζε την καρδιά του και το ξεχείλισμά της αγκάλιαζε και την άλογη κτίση. Τη νύχτα, που την αφιέρωνε ολόκληρη στην προσευχή, δεόταν με πολύ πόνο για όλο τον κόσμο, μνημονεύοντας μάλιστα και μεγάλο πλήθος ονομάτων, ζώντων και κεκοιμημένων και διαβάζοντας τις αμέτρητες επιστολές που ελάμβανε από όλο τον κόσμο.

Από το πάνθεον των αρετών, η αγάπη -ξεχωριστά ανάμεσα στις άλλες- φαίνεται να διαπνέει τη σύνολη ζωή και διδασκαλία του οσίου Παϊσίου: «Όλη η βάση της πνευματικής ζωής είναι να σκέφτεται ο καθένας τον άλλον, και τον εαυτό του να τον βάζει τελευταίο, να μην τον υπολογίζει. Όταν έρθουμε στη θέση του άλλου και

τον καταλάβουμε, τότε συγγενεύουμε με τον Χριστό», δίδασκε. «Εκείνοι που αγαπούν αληθινά και αγωνίζονται σωστά, ανέχονται με αγάπη, θυσιάζονται, στερούνται και αναπαύουν τον πλησίον τους, που είναι ο Χριστός».

Έχουν περάσει ήδη αρκετά χρόνια από τη μακαρία και οσιακή κοίμηση του οσίου Παισίου του Αγιορείτου. Όμως ούτε αυτά κατάφεραν ούτε όσα ο Θεός θα επιτρέψει να ζήσει ακόμη αυτός ο κόσμος θα καταφέρουν να σβήσουν την χαριτωμένη μορφή του από τις καρδιές των ανθρώπων που αγάπησε μέσα από την πολλή του μανική αγάπη προς τον Χριστό. Ολόκληρη η ζωή του ήταν μια διακονία αγάπης. Μιάς αγάπης χωρίς σύνορα ! Γι αυτό και όσο ο ήλιος θα ανατέλλει στη γη, δεν θα πάψει να μας εμπνέει και να διδάσκει πως ν' αγαπούμε πραγματικά:

«Εκείνοι που αγαπούν αληθινά και αγωνίζονται σωστά, ανέχονται με αγάπη, θυσιάζονται, στερούνται και αναπαύουν τον πλησίον τους, που είναι ο Χριστός».